

ся наскърбятъ ако това минутно увлеченіе ги лиши отъ вашитѣ попеченія, на които стойностъ-тъ оцѣнявать, и ако прѣсѣче сношенія които тѣ уважавать. Колкото за мене, господине, азъ тозъ вечеръ придобыхъ неоцѣненътъ правдинъ за да присѣдинѣхъ и моитѣ умоленія съ умоленіята на господжытѣ; защото желаніето което отдавна имахъ пріе ся, и азъ ще вы благодарѣхъ ако не бы да поискате въ тѣзи ми радость да подмѣсите скърбъ-тъ на раздѣлѣтъ ни, която и ще наскърби и ще ошети семейството на което азъ станяхъ членъ.

— Господине, отговорихъ, благодарѣхъ крайно за увѣреніята които ми давате отъ странъ на господжытѣ и отъ вашѣхъ странъ. Но, допростѣте ми да вы неотговорѣхъ тутакъ си, защото работата изискува спокойствіе на умѣтъ което на тозъ часъ нѣмамъ.

— Допростѣте ми поне, повтори г. Бевланъ, да си грѣгнахъ съ добры надежды. . . понеже, господине, ся прѣдстави сгоденъ случай, нека изгладимъ сѣнкѣтъ на недовѣріето която до сега е съществувала между двама ны. Колкото отъ моѣхъ странъ, азъ съмъ съвършенно расположенъ за това. Най-първо г-жа Ларокъ, безъ да ми открие една тайна, каза ми че обстоятелства твърдѣ почтенны за васъ вы покрывать съ покрывѣтъ на неизвѣстность въ коѣхто сте поискали да ся явите. Освѣтъ това азъ вы съмъ длъженъ и особенъ признателность; защото когато отнѣкъны ся